

Foc nou

written by Miquel Manubens | 22 de gener de 2019

Haig de reconèixer que quan la Presidenta del Parlament Carme Forcadell a la sessió 1, de constitució, del 26 d'octubre de 2015 va afirmar:

“Aquestes són les darreres Constitucions que vam tenir i ara volem recuperar-les. (La presidenta mostra un full a la cambra.) Volem un parlament de tots i per a tots.

I afegia: Fem un país lliure, ple de ciutadans lliures, que, d'una vegada per totes, deixem d'emmirallar-nos en altres i puguem ser nosaltres el mirall i model a seguir”.

M'ho vaig creure, malgrat adonar-me que no es pot pretendre ser l'exemple de la civilització occidental amb una fotocòpia de la portada de les penúltimes Constitucions Catalanes com si en tot el Parlament no tinguessin cap exemplar facsímil sencer de les Constitucions. M'ho vaig creure perquè m'ho volia creure que aquest cop volíem restituir el nostre vell estat.

Mai he cregut que s'hagués de fer cap referèndum, i vaig escriure fa anys que fer-ho seria una immensa errada, perquè Catalunya ja era una Nació Constitucional el 1714. Però bé, hem fet dos referèndums i dues eleccions plebiscitàries i hem guanyat els quatre cops. No ens cal cap més, el poble no només va votar sinó que va defensar el país l'1-0, el poble ja ha parlat. Punt.

Demandar ara un nou referèndum pactat només és fer perdre el temps a la gent, perquè si algun dia realment s'acordés aquest és segur que el perdríem com es va perdre a Escòcia. El perdríem perquè no som prou, perquè som minoritaris a casa nostra, i perquè l'estat encara té molts rocs a la faixa per a poder guanyar-lo, falsejant el cens amb empadronaments massius, o repartint passaports a immigrants condicionant-los el vot com fan al Baix Llobregat els socialistes amb els ajuts

de Benestar Social. O ja directament, si és acordat, fent ells el recompte amb la seva empresa adjudicatària i finançadora de les seves campanyes electorals. Demanar un nou referèndum és, ras i curt, negar la independència.

No hi ha cosa que ens hagi fet més mal en aquests 304 anys que la pròpia autodestrucció, el fet de afirmar sempre que en el pròxim partit ens juguem el tot o res, el fet de tractar l'adversari polític com enemic (Visca Macià, mori Cambó) empenyent-lo així a ajudar l'enemic i l'infantilisme de la gent que anomena traïdors a la gent que vàrem votar i reclamant un foc nou, que per inconsciència o mala fe ajuden l'enemic, perquè amb aquest foc nou es trigarà molts anys més en què tot torni a florir, i aleshores serà ja massa tard, perquè serem demogràficament més minoritaris encara.

Entenc que es comenti o critiqui el que hagi dit un polític, només faltaria, però el que no es pot fer és inhabilitar tota una formació, i molt menys afirmar que hem de destruir els nostres propis partits polítics. Voleu que els partits canviïn?: Doncs entreu i feu propostes des de dintre, es diu democràcia.

Per a aconseguir la independència era menester controlar tres coses: el territori, tenir un préstec per a aguantar un temps la despesa del govern jubilacions incloses i un mínim suport internacional.

El territori, el poble ja ha demostrat a bastament que el pot controlar, el préstec fa anys que el teníem concedit però algú no el va signar, i el suport internacional el teníem però encara esperen que el demanem. El govern va fallar, segurament sí, perquè no va marxar cada Conseller a un país diferent d'Europa, res més. Presentar-se a l'Audiència Nacional després d'haver aprovat una LTJ va ser molt incoherent.

No podem culpar-los a ells perquè no sabem tots els detalls, però si hauríem de buscar el perquè del fracàs, i al meu mode

de veure, el problema no van ser els Consellers ni molt menys el President, sinó tota la gent de partit col·locada al govern i a les diferents menjadores. Aquí és on hi ha el mal, i ningú fa res per esmenar-lo. Tenim entre regidors, diputats i càrrecs de lliure designació a Ajuntaments, Generalitat i menjadores varies prop de 20.000 persones que van veure en perill el seu modus vivendi, i que van fer tot el possible per fer-nos anar pel pedregar, i que després en comptes de marxar a casa un cop desaparegut el Govern van posar la catifa als colons del 155.

Una altra cosa que sobta, és que tenint tan bones defenses els nostres polítics empresonats o exiliats ningú s'hagi preocupat de denunciar el mal fet per Espanya als ciutadans de Catalunya, com si tota defensa de la ciutadania passes exclusivament per la defensa dels polítics. Perquè no s'ha denunciat que:

Desplegar 15.000 piolins sense motiu és delicte (CP 561). Fer escoltes o registres sense autorització judicial és delicte (CP 197). Que l'"actuació" policial de l'1-0, en Diego de los Cobos la va fer contravenint les instruccions judicials. Que fer retirar 30.000 M€ d'empreses públiques dels bancs catalans va ser delictiu. Que el Gobierno va fer una aplicació anticonstitucional del 155. Que destituir el govern català és delicte (CP 472). Que convocar eleccions des de Madrid és delicte. Que acusar de delictes inventats i fer detencions arbitràries és delicte i que la constant creació de fakenews dels mitjans informatius de la capital colonial és delicte.

Qui ens defensa a la ciutadania de tot aquest terrorisme d'Estat?

I si no teníem els suports exteriors va ser per explicar-nos malament. A Europa tot això del dret a decidir, del nou estat, de l'absència de democràcia i de les martingales il·legals espanyoles és i serà vist sempre com un assumpte intern. Només si expliquem clarament que els catalans ja teníem Corts el

1214, Constitucions des de 1283, Govern des de 1289 i divisió de poders des de 1413 i que vàrem perdre les Constitucions per aliar-nos el 1705 amb anglesos i alemanys contra l'absolutisme borbònic, però van ser abandonats pels seus aliats al Tractat d'Utrecht, i que des de 1715, la Nació catalana roman subjecte a Espanya dividida en tres regions: Catalunya, València i Balears, havent patit des d'aleshores guerres, persecucions polítiques, genocidi lingüístic i espoli fiscal brutals.

Només així ens entendran que parlem del Dret d'Autodeterminació de les Nacions, i en el nostre cas, d'una Nació Constitucional.

Hem d'explicar-nos millor a l'exterior i hem de corregir el pastís que tenim a l'interior. S'han d'eliminar tots aquests càrrecs de designació directa dels partits a l'administració i a les empreses públiques. S'han d'eliminar totes les menjadores. Un Consell Comarcal ha de ser un grup de whasapp dels alcaldes de la comarca i no un lloc on anar a fer la migdiada.

I finalment, el més important, recuperar les Constitucions Catalanes vigents l'11 de setembre de 1714, que en tant que INDEROGABLES, són una solució dins del marc legal com demana la sra. Merkel.

Qui es pot negar que se'ns respectin els drets històrics com es fa amb Navarra? Quin demòcrata es pot negar a què se'ns retorni el que se'ns va prendre gràcies a les armes franceses aprofitant el desarmament català posterior? Quin defensor de la memòria històrica es pot negar a què recuperem la nostra? Quin constitucionalista es pot oposar a què reclamem que el decret de Nova Planta era anticonstitucional perquè les Constitucions catalanes eren inderogables unilateralment?

A Europa hi ha hagut molts casos en què la restitució s'ha aplicat, l'últim va ser l'annexió de la RDA per la RFA que es va fer sense cap referèndum, sinó per restitució de drets històrics.

La devolució és l'única manera que entén i convé a Europa. L'entén perquè és comprensible fàcilment. Li convé, perquè recuperar les Constitucions catalanes i per tant l'estat que érem, no serveix de precedent per a altres territoris de la Unió, perquè cap altra nació actualment sense estat no tenia constitucions el 1714, i aquesta és l'única preocupació que tenen a Europa envers nosaltres, que la qüestió catalana no sigui contagiosa a altres territoris, que no creem un precedent.

Un detall important és que una republiqueta "nou estat" és una secessió, i per tant, s'ha de fer càrrec d'una part del deute espanyol, en canvi una restitució està emparada per les lleis internacionals que anomenen el deute de l'estat colonial com "deute odiós" que en cap cas s'ha de pagar.

Com deia el President John Adams: "No podem esperar que ens reconeixin si primer no ens reconeixem nosaltres mateixos".